

Pápežova audiencia o roku milosrdenstva (16. marca 2016)

Svätý Otec na dnešnej generálnej audiencii pokračoval v sérii katechéz s témou milosrdenstva, tentoraz o milosrdenstve a úteche. Vychádzal z úseku Knihy proroka Jeremiáša, ktorý je naplnený slovami útechy. „Dnes chceme aj my počúvať toto posolstvo útechy,“ povedal pápež František a dodal, že pre Izraelitov, ktorí trpeli vo vyhnanstve, bolo ťažké naďalej dôverovať Bohu.

03.05.2016

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

V Knihe proroka Jeremiáša sa kapitoly 30 a 31 nazývajú „Knihou útechy“, lebo sa v nich milosrdenstvo Boha predstavuje s celou svojou schopnosťou utešovať a srdce sklúčených otvárať nádeji. Dnes chceme aj my počúvať toto posolstvo útechy.

Jeremiáš sa obracia na Izraelitov, ktorí boli deportovaní do cudzej zeme a predpovedá návrat do vlasti. Tento návrat je znamením nekonečnej lásky Boha Otca, ktorý neopúšťa svoje deti, ale sa o ne stará a zachraňuje ich. Vyhnanstvo bolo pre Izrael zdrvivou skúsenosťou. Viera sa zakolísala, lebo v cudzej zemi, bez chrámu, bez kultu, po tom,

ako videli zničenú krajinu, bolo ťažké
aj naďalej veriť v dobrotu Pána.

Prichádza mi na um blízke Albánsko
a to, ako sa po mnohom
prenasledovaní a ničení dokázalo
postaviť v dôstojnosti a viere. Takto
trpeli Izraeliti vo vyhnanstve.

Aj my niekedy môžeme žiť v istom
druhu exilu, keď nás osamelosť,
utrpenie či smrť pobádajú myslieť si,
že sme boli Bohom opustení.

Koľkokrát sme len počuli tieto slová:
„Boh na mňa zabudol“ – mnohokrát
osoby, ktoré trpia, sa cítia sa byť
opustené. A koľkí naši bratia v tomto
čase naopak prežívajú jednu
skutočnú a dramatickú situáciu
vyhnanstva – ďaleko od ich vlasti, s
tým, že v očiach majú ešte trosky ich
domov, v srdci strach a častokrát žiaľ,
bolesť kvôli strate drahých osôb! V
týchto prípadoch si môžeme klásť
otázku: kde je Boh? Ako je možné, že

tolko utrpenia môže postihnúť
nevinných mužov, ženy a deti?

A keď sa snažia vstúpiť, na
niektorých miestach im zatvárajú
dvere. A sú tam, na hraniciach,
pretože mnohé dvere a mnohé srdcia
sú uzavreté. Migranti dneška trpiaci
chladom, bez jedla, a nemôžu vstúpiť,
necítia prijatie! Mne sa veľmi páči,
keď vidím národy, vlády, ktoré
otvárajú srdce a otvárajú dvere!

Prorok Jeremiáš nám dáva prvú
odpoveď. Ľud vo vyhnanstve sa bude
môcť vrátiť, aby uvidel svoju zem a
zakúsil milosrdenstvo Pána. Je to
veľké ohlasovanie útechy: Boh nie je
neprítomný – ani dnes, v týchto
dramatických situáciách, Boh je
nablízku a koná veľké diela spásy pre
tých, čo mu dôverujú. Nemôžeme
upadnúť do zúfalstva, ale musíme
mať aj naďalej istotu, že dobro zvíťazí
nad zlom a že Pán zotrie každú slzu a
oslobodí nás od každého strachu.

Preto Jeremiáš prepožičiava svoj hlas slovám lásky Boha pre svoj ľud:
«Láskou odvekou som ťa miloval, preto som ti zachoval priazeň. Ešte ťa zbudujem, vystavia ťa, panna, Izrael; ešte sa ozdobíš bubnami, vykročíš do tanca natešených» (31,3-4).

Pán je verný, neopúšťa, aby zanechal v sklúčenosti. Boh miluje bezhraničnou láskou, ktorú ani len hriech nedokáže zastaviť, a vďaka tomu sa srdce človeka naplňa radosťou a útechou.

Utešujúci sen o návrate do vlasti pokračuje v slovách proroka, ktorý, obracajúc sa k tým, čo sa budú vracieť do Jeruzalema, hovorí: *«Prídu a zaplesajú na výšine Siona, budú sa hrnúť k darom Pánovým, k obiliu, muštu a oleju, k mláďatám oviec a statku. Ich duša bude ako zavodnená záhrada, nebudú viac mrieť túžbou»* (31,12).

V radosti a vo vďačnosti sa vyhnanci navrátia na Sion, vystupujúc na svätý vrch smerom k Božiemu domu, a tak budú môcť opäť povzniesť spevy a modlitby k Pánovi, ktorý ich vyslobodil. Toto navrátenie sa do Jeruzalema a k jeho dobrám je opísané slovom, ktoré doslovne znamená „valiť sa, plynúť“. Ľud sa vníma v istom paradoxnom pohybe ako naplnená rieka, ktorá plynie smerom k výšinám Siona, vystupujúc až k vrcholu hory. Ide o smelý obraz hovoriaci o tom, až aké veľké je milosrdenstvo Pána!

Zem, ktorú ľud musel opustiť, sa stala korisťou nepriateľov a bola zdevastovaná. Teraz sa naopak vracia späť k životu a znovu prekvitá. A samotní vyhnanci budú ako zalievaná záhrada, ako plodná zem. Izrael, prinavrátený do vlasti svojím Pánom, je svedkom víťazstva života nad smrťou a požehnania nad prekliatím.

Takto je ľud upevnený a utešený Bohom. Toto slovo je dôležité: utešený! Navrátilci prijímajú život z prameňa, ktorý ich nezištne zavlažuje. V tomto momente prorok ohlasuje plnosť radosti, a v mene Boha prehlasuje: *«Ich smútok zmením na radosť, poteším ich, rozveselím po žiali»* (31,13).

Žalm nám hovorí, že keď sa vrátili do vlasti, ich ústa boli plné úsmevu; bola to velikánska radosť! Je to dar, ktorý chce Pán darovať aj každému z nás, prostredníctvom svojho odpustenia, ktoré obracia a zmieruje.

Prorok Jeremiáš nám ohlásil toto poslanstvo, keď predstavil návrat vyhnancoch ako veľký symbol útechy, aká sa dostáva srdcu, ktoré sa obracia. Pán Ježiš sám priviedol toto prorokovo poslanstvo k naplneniu. Pravý a radikálny návrat z vyhnanstva a utešujúce svetlo po tme krízy viery sa uskutočňuje na Veľkú

noc, v plnom a definitívnom
zakúsení lásky Boha, milosrdnej
lásky, ktorá dáva radosť, pokoj a
večný život.

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -zk,
bp-

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezova-
audiencia-o-roku-milosrdenstva-16-
marca-2016/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezova-audiencia-o-roku-milosrdenstva-16-marca-2016/) (13.08.2025)